

מבע מאיר 7 - תמלול

עמירם: מי שרוצה נגישות צריך להפעיל. צריך להפעיל סיסי. ברגע שלחצתי אני רואה כתוביות. תבחרי שואו סאבטייטלס.

שרונה מרכוס: ראיתי. אגיד את זה בתחילת האירוע. יש עוד 6 דקות, ואם הכל בסדר, אביא כוס מים. ג'קי, תבדוק אם דוד עלה.

ד"ר ג'קי זבולון: הוא נעלם. עולה ויורד, אבדוק איתו.

שרונה מרכוס: נתחיל. ניתן עוד 2-3 דקות אקדמיות, כי אנשים עוד נכנסים. ערב טוב לכל מי שנכנס. נתחיל עוד כמה דקות.

נתחיל עוד דקה. אודה לכיבוי מיקרופונים אצל כולם, וכבר אתחיל לחבר אתכם לחלק הטכני, ונתחיל באופן חגיגי.

האירוע מונגש באמצעות מתמללת, את התמלול אפשר להפעיל ע"י לחיצה על לחצן סיסי, ולבחור אפשרות לייב סבסקריט. מי שצריך הנגשה ונהנה מכתוביות.

קהילת בית ברל, עמיתינו ממשד החינוך ואורחים יקרים. בוגרים יקרים, ברוכים הבאים לאירוע מרגש זה המציין שיא התפתחותי במעבר מסטודנט לאיש מקצוע, מחלום למציאות.

אנו מוכיחים כאן שהמציאות בחינוך הישראלי לא פחות ממעוררת השראה, ובידי כל אחד מאיתנו הכוח להשפיע ולשנות ולהיות מנהיגים חינוכיים בחיי היום יום. הערב נכיר מספר מנהיגים שחוללו השפעה על סביבתם ונסה ללמוד מהם מה נדרש מהם.

אני שרונה מרכוס, ממונה על נגישות במכללה, מרצה וממונה על פרחי הוראה בתחילת דרכם. אני גם בוגרת המכללה שלנו. שמחה להיות מנהיגים כאן ולאפשר לבוגרים הזדמנות נפלאה, מנהיגים ביום יום, להביא את סיפור השפעתם.

משפיעים נוטעים זרעים של צמיחה, עוזרים לך למצוא את העוגן והמצפן שלך, מסייעים לך בחיך ומזיזים אותך מאיזור הנוחות שלך. היכנו לזוז מאיזור הנוחות. אנו יחד עם מנהיגים היוצרים אקוסיסטם של חדשנות.

ג'קי זבולון הוא ראש יחידת הבוגרים בבית ברל.

ד"ר ג'קי זבולון: תודה רבה על הפתיחה המדהימה. אני נרגש להיות כאן, עם כל זה שאני בימים של קורונה, קצת מאתגר, אך אני מאוד שמח שיש לנו אירוע זה, שיש לנו יחידת בוגרים, ואנו היום עם בוגרים שהם משפיענים ומשפיעניות, ויהיה לנו מאוד מהנה הערב. מאחל לכולם צפיה והקשבה מהנה. תודה, שרונה.

שרונה מרכוס: תודה רבה. ג'קי. אתה יודע שהאירוע הזה מתקיים הודות לכמה אנשים יקרים שעמלו מאחורי הקלעים. עמירם שלם, דינה בן דור ואביבית שלום, מלי ליבוביץ ועדי היימן שדה, וכמובן ד"ר דליה עמנואל, מנהלת יחידת פורשים כנף.

אני מתכבדת להזמין את פרופ' עלי ותד לברך. הוא רקטור המכללה, שהוביל במשך שנים את מדיניות המטה ביחס למתמחים ומורים חדשים במגזר הערבי.

פרופ' עלי ותד: תודה שרונה היקרה, ערב טוב לכולם. תודה על הפתיחה ולמי שעדיין לא זוכר ושכח, שרונה קיבלה את השנה את הצטיינות למכללה בחדשנות. מגיע לה להזכיר זאת לכבודה, ולהוקירה על הפעילות המיוחדת שהיא עושה.

ערב טוב לכולם, אני מתרגש להיות אתכם היום בנושא מאוד חשוב - מבע מאיר. אני מודה לכל אחד ואחד, מברך את ד"ר מירי פוסטי מאגף התמחות וכניסה להוראה, שמשנתפת אתנו הערב ומייצגת את המשרד.

אני מודה לכל העמלים להצליח בערב זה, כל האנשים מאחורי הקלעים, התמונה, הזום, שעמלו קשות כדי להצליח הערב. אני מודה גם ליחידת פורשים כנף על המיזם והרעיון של מבע מאיר, שהחל בתשע"ו, רעיון שעלה בתקופת ד"ר אורית דהאן. המיזם הזה האיר הרבה דברים בתוך המכללה, פן חשוב מאוד על חיים משותפים בתוך המכללה, שיחידת פורשים כנף היא אחד הסמנים של חיים משותפים במכללה.

מיזם מבע מאיר מלכתחילה נעשה בדו לשוני - גם עברית וגם ערבית. אורית דהן דאגה שבשתי השפות יהיה מבע מאיר. שהתערוכה תתקיים באזורים במכללה, שהתערוכה תשקף את שתי האוכלוסיות במכללה. זה מקרב בין האנשים בתוך המכללה אל האנשים שעוסקים בכל מיני דברים במכללה ומבטא את החינוך לחיים משותפים.

הרעיון עצמו של מבע מאיר הוא מאוד חשוב במיוחד בהוראה. כולנו יודעים עד כמה השנה הראשונה של העבודה בהוראה מאוד קשה. ועד כמה היא קשה בחברה הערבית. והיום, בתקופת הקורונה עד כמה היא קשה גם בחברה היהודית.

בכל זאת, התמיכה שמקבלים המורים המתחילים, החדשים, בעשייתם, היא חשובה מאוד, והמורה עצמו, האדם עצמו, לא תמיד יכול לבטא את הקושי שהוא נמצא בו. לפעמים מסיבה כלשהי הוא לא מביא לידי ביטוי את הקשיים האמתיים, וכאשר הוא יכול להביע זאת בדרכים אחרות יתכן שהוא מבטא את זה.

הדרך של מבע מאיר היא אחת הדרכים לבטא את הקשיים. היצירתיות בביטוי קשיים דרך כרזות, ציורים, סרטים, סיפור, היא דרך מאוד טובה, שנכיר את האדם עצמו, את קשייו ונעזור לו לפרוץ את הקשיים האלה, להתגבר עליהם ולפרוץ קדימה. כי מאחורי קשיים אלה לפעמים יש אנשים גדולים שיכולים להאיר את הדרך לאחרים, רק אם נעזור להם טיפה אחת, כדי לפרוץ ולהתגבר על הקשיים האלה.

אשמח מאוד הערב לצפות יחד אתכם בעוד דוגמאות של השראה, שנראה אותן הערב, איך פרצו אנשים והאירו הדרך, ויאירו דרך גם לאלה שיבואו אחריהם. אני מאחל לכולנו ערב מאיר, כמו המביע שיאיר לנו את הערב. ערב מוצלח.

שרונה מרכוס: תודה רבה לפרופ' עלי ותד. אזמין את ד"ר מירי פוסטי, נציגת המטה לאגף התמחות בהוראה.

ד"ר מירי פוסטי: ערב טוב לכולם, אני שמחה ומתרגשת, ומצד שני מרגישה ממש בבית. פרופ' עלי ותד, ד"ר דליה עמנואל, מלי וכל צוות פורשים כנף. אנו שותפים בתהליכי הקליטה של המתמחים להוראה. אנו כל הזמן לומדים ושמחה להצטרף ולהיות חלק מתהליך למידה וללמוד על התהליכים שעברתם השנה במסגרת שנת ההתמחות בסדנאות, וללמוד על התפתחותכם במשך השנה. אני בטוחה שעברתם תהליכים משמעותיים, בסדנאות, וקלטו אתכם וליוו אתכם במוסדות החינוך. והיום נשמע את כל התהליכים שעברתם.

באגף ההתמחות והכניסה להוראה אנו מאוד משתדלים לשמוע את הקולות של המתמחים, אם באמצעות שיתופי פעולה עם המוסדות האקדמיים ויחידת פורשים כנף, והקמנו גם את מועצת המתמחים, כך שיש לנו הזדמנות לשמוע את הקולות והאתגרים והצרכים, כדי לתכלל את הליווי של מורים בשנים הראשונות שלהם. אנו מלווים אתכם לא רק בשנת ההתמחות, מציעים ליווי גם בשנה השנייה של ההוראה ועל פני כל הרצף של השנים הראשונות. אני מאחלת לכם ערב נעים ומוצלח, תודה שהזמנתם אותי.

שרונה מרכוס: תודה ד"ר פוסטי. אזמין את ד"ר דליה עמנואל נוי, מנהלת יחידת פורשים כנף בבית ברל.

ד"ר דליה עמנואל: אני מתרגשת כי זה ערב שהתהווה לאורך שנה שלמה של עבודה מאומצת, פרי שותפות של כמה יחידות, יחידת פורשים כנף שמלווה קליטה ותמיכה של מורים בתחילת הדרך, עשייה רבה, שותפות עם יחידת הבוגרים שלנו, ג'קי, שמלווה את כל התהליך אחרי שגומרים ללמוד, מה קורה עם הבוגרים, והיחידה לתכנון לימודים והערכה, כל הצוות שליווה כל השנה עם עידית קפלינסקי ואביבית נחום, תוך עשייה ארגונית ומערכת תמיכה נהדרת של הנהלת המכללה ופרופ' עלי וואטס שמלווה את היחידה עם פרופ' יולי תמיר. היחידה פועלת בשותפות נהדרת עם שותפים במכון ובמטה, ד"ר מירי פוסטי, יחד עם גלי נהרי, ראש האגף להתמחות והוראה, והמחוזות ואחרים, עם כל מרכזי הפסגות, הרשויות המקומיות והחממות.

ערב זה לא היה מתרחש אם היינו שקועים רק בד' אמותינו, ללא שותפות. במרכז הציר של הצוות לדבר על מנהיגות. זו מילה גדולה, אנו לא מתכוונים למנהיגות הסימבולית, אלא לזו שמתחילה מהניהול העצמי, האופן שאנו מנהלים עצמנו כמורים ומתמחים שמתמודדים בשנה ראשונה עם הרבה קשיים.

לא היתה שנה פשוטה, התמודדות בבתי הספר ובגנים עם לא מעט אתגרים. כל אחד מוביל את המנהיגות שלו כדי לעשות כמה דברים. האחד לבוא עם חזון ואמונה בזכות ובשליחות שלכם שאתם עושים דבר משמעותי. אך חזון לעצמו צריך להיות עם תפיסה רכה שמלווה בדיאלוג ובשיח, ולא חזון מגובש.

המרכיב השני של המנהיגות הוא היכולת ליצור יחסים. לכל מנהיג צריך להיות לפחות מנהיג אחד. אבל זו היכולת ליצור קשר עם התלמידים בגן, בביה"ס, בחטיבת הביניים ובעליונה. יש פה עיסוק מסיבי עם יחסים. יצרתם יחסים בסדנאות, בקשר שלכם עם המנחים. הכוח הוא להביא את האנשים להשתנות. זה לא בא אלא דרך בחירה אוטונומית. לאדם יש הכלים לצמוח, ותפקיד המנהיגים הוא לאפשר את התנאים לצמוח.

וכדי שזה יקרה אנו צריכים את ההשפעה, שהיא האמונה בכוחות האדם לצמוח. ביכולת לחולל שינוי ולבחור את הכיוון שלנו בחיים. בביה"ס במילוי תפקידים, במערכות שאנו צריכים להחליט לצמוח. אין צמיחה של ארגון ללא צמיחת האנשים בתוכה. במסגרת הציר הנושאי. בחשיבה של שרונה שמובילה את הציר הנושאי, ג'קי זבולון, כל המנחים והרכזים הנפלאים שליוו אתכם כל השנה ועשו עבודה נפלאה, והביאו חזון ואני מקווה גם השפעה.

אני מקווה שבתהליך זה נלמד כיצד אנשים מביאים להשפעה, ונראה זאת דרך האורחים פה, פלטפורמה אדירה של אנשים שחוללו שינויים. הם למדו אצלנו במכללה, היו בהכשרה ויצאו להוראה, חלק גדול בחינוך הפורמלי והבלתי פורמלי, וכל אחד בתחומו חולל שינוי. הוא חולל שינוי, כי יש פה תמהיל אנשים בעלי עוצמה. ולא כי הם בחרו להיות כאלה, אלא כי אחרים ואנחנו חשבנו, כל הגלריה הזו בזום, ותשמעו אותם.

אני רוצה להודות לצוות הנהדר, שתכירו היום, ותנהלו שיח עם המנחים על תהליכי הצמיחה שלהם. תודה לכל העוסקים במלאכה, לצוות, למתמחים ולמורים שטרחתם ונכנסת, ואני מקווה שתמשיכו לעבור לשנה א' אחר סיום ההתמחות, ואח"כ להגיע אלינו לתואר שני, ולחונכים ולמלווים. כולם עושים עבודה חשובה. מקווה שניצור דיאלוג שיביא אתכם לקריירה בלימודים.

שרונה מרכוס: תודה רבה לדליה עמנואל.

יפתח את השיח שלנו על השפעה קברניט מידן בר, בעל אות הערכה בגין פעולת חילוץ יוצאת דופן שביצע. מידן למד במכללה, וממשיך להדריך את דור העתיד של טייסי חיל האוויר, ולעורר השראה.

קברניט מידן בר, יו"ר איגוד הטייסים: תודה רבה. הזמנה היא זכות, ואני אפילו רואה בה חובה. לא משנה לאן מזמינים אותך.

אני רוצה לפתוח, לפני שאציג עצמי הלכתי למילון וקראתי את הערך מנהיגות - יכולתו של אדם להוביל אנשים אחרים לפעולה במינימום סמכות.

מאוד קשה להגדיר מנהיגות. אני לא בטוח שזו ההגדרה שהייתי משתמש בה. בתור בוגר בית ברל, לפני כעשור, למדתי החברה והאזרחות לעל יסודי, עשיתי זאת תוך כדי עבודה באל על. שירתתי 15 שנה בקבע במסלול הפיקודי, והיום אני קברניט באל על, איגוד שמוביל אלפי טייסים בתוך 140,000 הטייסים בעולם.

חינוך מנהיגות והשפעה סביבתית, אני שמח שיש לי את זה. לא יודע להגיד מאיפה זה הגיע, אך אני שמח שיש לי את זה.

בסוף, מנהיגות באשר היא, כפי שצויין פה, זה דבר מעורר השראה. לא תמיד השראה מעוררת מנהיגות. זה דבר שחשוב לומר אותו. מה שבטוח, שמנהיגות, כמו איזה נבט של צמח, כשהיא יוצאת מהאדמה, היא בהחלט מוקפת במעורבות חברתית. כלומר אם אין לך המעורבות החברתית, כפי שציינו פה קודם, אין לך למעשה את מי להנהיג.

אתה יכול להנהיג את עצמך, שזה גם בסדר. אם אני יכול להגדיר ספונטנית את המנהיגות שלי, אז אחרי שבוע של משא ומתן עם 4 חברות תעופה, לגמור אותו בשלוש בבוקר ולקום בבוקר ולהגיע הביתה לפני חצי שעה, ועדיין לדבר על מנהיגות והשפעה בלהט, אני חושב שזה ממצה ספונטנית את מה שרציתי להעביר לכם.

ג'קי, גילוי נאות, הוא חברי הטוב. אנו 5 חברי ילדות. החברים שלך הם חלק ממה שבונה אותך. ג'קי עם גישתו הוא אחד האנשים שהשפיעו עלי הרבה יותר ממה שהוא חושב, במנהיגות.

באתי לבית ברל כי חינוך הוא חשוב מאוד. הוא יכול להיות בצורות שונות אך הוא חשוב לי מאוד. אחרי חודשיים שהגעתי לבית ברל התחלתי לפתח את תכנית החלל, תכנית חינוך לימודי לחיים, שנועדה למעשה להעביר תכנים בוגרים לתלמידים צעירים בכיתות הנמוכות מצד אחד, ומצד שני לשלב מורי חלל ליום או יומיים בשבוע בבי"ס, כך שהתלמיד יספוג תכנים כגון ניהול זמן, קבלת החלטות ואפילו השקעות פיננסיות מאנשים שזה תחום עיסוקם העיקרי. הם יבואו שעתיים לכל בי"ס, ואין לי ספק שזה יכול לעשות טוב לחברה הישראלית ולדור העתיד, שלמעשה גדל ברובו בבתי הספר.

כשאני מסתכל על מנהיגות והשפעה, אני מסתכל קודם כל מחוץ לעצמי. זו תכונה שמאוד חשובה כשאתה עוסק במעורבות חברתית ומנהיגות. אתה מסתכל מחוץ לעצמך, ומנסה

לראות איך הוא רואה אותך. זה מערכת יחסים מאוד משונה, אך במנהיגות אותנטית היא באה באופן די טבעי.

אף פעם לא יהיה עודף מנהיגות. בכל אחד יש איבר מנהיגותי. בחלקנו הוא בולט יותר או פחות. בכל אחד מהתלמידים שלנו יש יכולת ופוטנציאל. כלומר אין צורך לייבא ממקומות אחרים, פשוט לטפח. וכמו בכל דבר בחיים, השתיל יתפתח ואם הוא יהיה מנהיג טוב הוא יידע להסתדר עם השתילים שלצידו.

כך אני רואה את המנהיגות וההשפעה הסביבתית. ציינה שרונה נכון, שבשנתיים האחרונות של הקורונה, לצד עוד עיסוקים שאני עושה, כולל יום מילואים בשבוע, כתבתי ספר, על רצועת הביטחון בלבנון. מתחיל ב-1994, נמשך דרך רצועת הביטחון למלחמת לבנון השנייה, ומגיע כמעט עד היום, ומסתכל במבט של טיסה בגובה נמוך על החברה הישראלית. איפה אנו נמצאים, לאן אנו רוצים להגיע, האם נגיע לשם ועם מי אנו רוצים להגיע לשם.

זה משהו שאנו צריכים להתעסק בו. אני חושב שחינוך ומנהיגות זה דבר שמחבר ולא מבדיל. הם כלים חברתיים, חוצים מגדר ומגזר, אין בהם עניין של גזע, דת, מין ולאום. הן תכונות אישיות. אם מסתכלים קצת על אתגרי החינוך של מדינת ישראל, אני חושב שבסוף הם אתגרי מדינה באשר היא. הם יסודות של אתגרי מדינה וחברה מתקדמת.

הספר מדבר על קבוצה שבמקרה זה טייסי מסוקים, כי זה המלייה שאני משתייך אליו. אך לא רק. הוא מדבר על השילוב המיוחד של המילואימניק או כל שירות אזרחי אחר, שיש לך רגל אחת בבית שלך ועוד רגל בעוד בתים רבים אחרים. קשה להסביר את זה, אך כשמטפחים מעורבות חברתית זה הכר הכי טוב לצמיחה של מנהיגות.

אני יודע שג'קי עושה את זה כי הוא פשוט חי את זה, והוא עושה עבודה מצוינת. אבל זה לא יגדל, אין כיתה למנהיגות. אולי אם תיפתח יבואו אנשים מתאימים. אתה צריך לאתר את המנהיגות במסגרות אחרות ולאט לאט לטפח אותה. כי זה דורש כישורים אחרים, אך מגלם את הפוטנציאל שאפשר להצליח.

כמדינה או חברה, אם נרצה מחר בבוקר להתחיל לגדל את ראשי הערים הבאים של ישראל, אז מוסד אקדמי מכובד כמוכם ישים לו למטרה לבנות תכנית, ובעוד 30 שנה יהיו לנו עשרות ראשי רשויות. זה דבר שאפשר לעשות, זה לא נס או משהו לא אפשרי. זה משהו שאפשר לגדל ולטפח, ומהפירות הללו נהנים.

נורא נעים לדבר על אנשים העוסקים במעורבות חברתית ועל מנהיגים, אבל בואו נחשוב גם על מי שלא, ולא רק מי שכן. על מי שלא יכול ולא מצליח, והשיחה הזו עכשיו לא מגיעה אליו כי הוא עסוק בשרידות - חברתית, כלכלית ואפילו אישית. כלומר, זה נורא "קל" לדבר על הדברים האלה כשיש לך קהל. אנו כמערכת חינוך צריכים לדבר לקהל שלא שומע אותנו, ולא רק לקהל ששומע אותנו. זה נכון כחברה, בוודאי נכון למורים, ועל אחת כמה וכמה לאנשים שמעורבות חברתית היא הרבה מעבר למשרד. היא תפיסת עולם, אורח חיים ומעשה יומיומי קטן וגדול. כך אני רואה את סוגיית המנהיגות והמעורבות החברתית.

ברקע שמתי את הספר, שתתרשמו. מחר, בעשר וחצי בבוקר אפתח את אירוע קהל הספר. יהיו שם משר הביטחון לשעבר, דובר צה"ל לשעבר, כל הכתבים הצבאיים, וידברו לא על הספר שלי אלא על רצועת הביטחון, לא מה אנו עשינו בה אלא מה היא עשתה לנו. על תקופה של חיים במדינה ולא על חיילים בחיים של מדינה. כי התקופה הזו מדברת על פסיפס שהוא מקור הכוח של מדינת ישראל. לא משנה מה דעתך הפוליטית, כי זה שלך. המדינה היא של כולנו.

אם אני חורג מהזמן, תגידו לי.

אני מסתכל על כמות המשתתפים ברשת, ומתעלם לחלוטין. לא יודע אם זה מעט או הרבה, זה לא משנה לי, כי מסר של מעורבות חברתית הוא מסר שצריך להעביר הלאה, לא משנה כמה אנשים שומעים אותו בפעם הראשונה. צריך להעבירו הכי רחב ונגיש שאפשר. מזווית ראייתי החינוכית אנו צריכים לשים לב איפה הדברים האלה חסרים. מוסדות אקדמיים בסוף צריכים לקיים את עצמם, אחרת הם לא יהיו, במוסדות הללו קשה להסתכל איפה אין לך בוגרים ולא איפה יש לך בוגרים. ושם המשימה שלנו. זה שני דברים שהולכים בשילוב אחד עם השני.

אוכל להגיד לכם שני דברים - בכדי לקיים ולקדם שינויים שאנו חושבים שהם חשובים, אני חושב שצריך בגדול 3 תכונות חשובות. התכונה הראשונה היא קודם כל להיות אופטימי. זה לא משנה איך המציאות נראית, תהיו אופטימיים. כי גם כשהמציאות מורכבת, הכלים והיכולת שלנו לשנותם, וזה אפרופו מתקשר לחינוך בייחוד של צעירים, הם הרבה יותר גדולים ממה שאת יכולים לדמיין. רק אחרי אנשים אופטימיים בסוף הולכים. מפני פסימיים מפחדים.

דבר שני לא לפחד ולהיות נחושים. פשוט לא לפחד. לעשות דברים שאף אחד אחר לא עשה עדיין. כשאני מסתכל על כמות המוסדות האקדמיים, ויש הרבה בישראל, וזה מצוין. תמיד צריך להתבלט במשהו. צריך להיות נחושים להתבלט במשהו, וגם אמונה לא דתית, אמונה בצדקת הדרך, צריך להאמין במה שאתה עושה. ולגרום למישהו להאמין במה שאתה עושה זה כלי חינוכי בפני עצמו.

מנהיגות היא יכולתו של אדם להוביל אנשים אחרים למטרה מסוימת במינימום סמכות, היא פעולה המתקשרת להשפעה ולחינוך. אין לי ספק שהגדרה זו חונה בחנייה המכובדת והמרכזית במוסד עתיק יומין, במובן הטוב של המילה, כמו בית ברל. אין לי ספק שהאנשים כמו ג'קי, ואני משוחד, הם האספלט עליו חונות מכוניות אלה.

ערב מוצלח וחשוב, ותקומו מחר בבוקר ותחשבו על משהו קטן שרציתם לעשות ולא עשיתם, ולמחרת תעשו. זה הכל, תודה רבה.

שרונה מרכוס: תודה רבה, מידן.

ד"ר דליה עמנואל: תודה לאורית ורימונה שהובילו את מבע מאיר.

שרונה מרכוס: מידן פתח את מעגל ההשפעה ברמת המדינה והקהילה. השפעה מתרחבת וחולשת לתחומי חיים אחרים. נתכנס להשפעה החינוכית. המשפיענים שלנו היום הם בוגרי המכללה שזיהו צורך לקדם ולחולל שינוי, ועשו זאת.

כל אחד מהם הנהיג בדרכו הייחודית בשדות חינוכיים שונים. את סיפורם אפשר לראות באתר המקסים שהפקנו לאירוע זה. תקבלו קישור לאתר, וגם אתם תוכלו לספר על המנהיגות שלכם.

זה האתר, שווה להיכנס ולהגיב, הוא פשוט מדהים. תראו כאן את הסרטונים של החברים שמיד ידברו, וכאן התערוכה שגם עליה נדבר אח"כ.

אני מתכבדת להזמין את בוגרי בית ברל המשפיענים, המרתקים, האנשים המשנים. עדי פורגאנג, בוגר חינוך בלתי פורמלי ומדעי החברה על יסודי. היום מנהל ברשת אורט. ד"ר חנין וסאל, בוגרת תואר שני, כיום מרצה וחוקרת במכללה. המוטו שלה - יש לנו הכוח לשנות. דוד אגיב, בוגר קידום נוער ומדעי ההתנהגות, כיום יזם למען דרי רחוב. המוטו שלו - להאמין במיוחד שבכל אחד.

שלום לכם, אני רואה שאנו לא רואים עדיין את כולם. שלום חנין, עדי, עמירם, תוכל להכניס את עדי ודוד? דוד פה. אז אנו נתחיל עד שעמירם יכניס את דוד ועדי. תודה רבה שהגעתם. הנה, אני רואה גם את דוד, מיד גם עדי ייכנס.

אני מבקשת לשאול את שלושתכם, מה הדבר שאתם גאים בו בעיסוקכם החינוכי, ומסב לכם תחושת גאווה ונחת בשדה העשייה החינוכית שלכם.

עדי פורגאנג: תודה על ההזמנה ובהצלחה למתמחים הנמצאים פה. אני אחראי על 8,500 עובדי הוראה בתפקידי, ומנסה להגיע בתפקידי לכל אחד שאני עובד איתו, בעיקר מנהלי בי"ס ומורים חדשים שצריכים ליווי לא רק פדגוגי אלא אישי, צריכים מישהו שיכולים לדבר איתו ברמה הפורמלית והלא פורמלית. זה מה שאני מנסה להביא בתפקידי היום.

ד"ר חנין וסאל: אני מאוד גאה כערבייה על ההישגים שהגעתי אליהם. אני היום חברת סגל במכללה, זה אומר שאני משפיעה יותר. יש לי סטודנטים מהמגזר היהודי והערבי, וההשפעה היא על בתי ספר. בעברי היתה לי השפעה כרכזת בבית ספר אחד, נקודתית. באקדמיה ההשפעה רחבה ומקיפה על הסטודנטים המגיעים עלי.

דוד: זה שהפסקתי ללמוד בכיתה ז', והתחלתי ללמוד ולקרוא בגיל 20 פלוס, והיום אני בא לקדם, נראה לי שזה הכי חינוכי ודבר שיכול לעשות מאושר, חוץ ממשפחתי והילדים. חינוך, אני חושב שעד עתה אני עדיין מתחנך. חינוך זה להתחנך כל החיים.

שרונה מרכוס: מלבד גאוותך האישית, במה אתה גאה במיוחד שעשית?

דוד: יש לי הזדמנות לחנך גם אנשים אחרים. אדם שוויתר על עצמו בכיתה ז', ופתאום יש לי הזדמנות לחנך המון אנשים. זה שאני איש חינוך, אולי.

שרונה מרכוס: וואו, תודה רבה דוד. את הסיפורים המלאים ומה הם בדיוק עושים יש בסרטונים, כדאי ללמוד מהם.

חנין, מתי הבנת שיש ביכולתך להוביל אנשים לכיוון מצליח. מה צריכים להיות מאפייניו של מנהיג לחולל הצלחה?

ד"ר חנין וסאל: בילדותי הרגשתי שיש לי יכולת להוביל שינוי, אבל לא הבנתי מה זה מנהיג וצוות. כשנכנסתי לביה"ס באתי מגורם חיצוני, המורה שלחה אותי לצוות המוביל, ואמרה לי את רוצה להוביל יחד איתי מיזם. קיבלתי רקע סטריאוטיפי ודעות קדומות, הייתי בת 26, והאחרים היו בני 50 ויותר מזה. הרגשתי שאני מנהיגה שם כי הצלחתי להוביל דברים.

האנשים שבתחילה התנגדו לשינוי, הפכו אח"כ למי שהפכו אותנו לשגרת חיים, וגם אחרי שעזבתי את ביה"ס, הם המשיכו להוביל את השינוי. אז חוללתי השפעה. האמנתי בכל אחד מהאנשים בצוות, התעלמתי מסטריאוטיפים ונתתי להם את הסמכות. ברגע שאתה סומך על אדם מהצוות ואומר לו שאני סומך עליך ונותן לו את הסמכות. אני מאמינה שמנהיג טוב לצד האומץ והביטחון העצמי, צריך להאמין באנשים, לתת להם להתנהל בתפקידם ולסמוך עליהם.

שרונה מרכוס: תודה רבה. עדי, מנהיגות צריכה לפחות מונהג אחד שיאמין בך. מתי הבנת שאתה מצליח ומעורר שינוי?

עדי פורגאנג: מנהיג הוא כשאיך לך סמכות ואנשים בוחרים ללכת אחריו כשאיך לך סמכות מולם. בפעם הראשונה שהבנתי שאני יכול לעשות דברים גדולים, זה כשהגעתי לביה"ס וראיתי שמורים אחרים לומדים ממני. לא רק התלמידים שזה מובן מאליו, או הורים, אלא

דווקא מורים שאין להם קשר איתי, והם מוצאים בי דמות ללמוד ממנה, להתייעץ בה ולעבוד איתה בשיתוף פעולה. שם הבנתי שצריך להאמין בעצמך גם ברמה הזו.

מעבר לכך שבאתי עם המון דברים שעשיתי לפני כן, גם במכללה, אבל זו הפעם שהבנתי שאני אולי מתאים לעשות את הדברים האלה.

שרונה מרכוס: תודה רבה, עדי. האם דיוויד איתנו? או שהוא יצא? אמשיך, דיוויד הוא אדם מיוחד באמת, ועשה המון, גם אם אנו לא מצליחים כרגע לדבר איתו, אני מאוד ממליצה להיכנס לסרטון שלו, ולשמוע את הסיפור איך הוא הקים מיזם חברתי שנקרא דרי רחוב.

דיוויד, אתה איתנו? אתה יכול לדבר?

ד"ר דליה עמנואל: הוא על מיוט. שחרר לו את המיוט.

שרונה מרכוס: טוב, אמשיך עוד רגע. דיוויד, אם תוכל לדבר, תפתח מיקרופון ותגיד שאתה כאן וזה אפשרי.

ד"ר חנין, אפנה אלייך שאלה. יש שטוענים שלהיות דמות מעוררת השראה זה לרוב אנשים שלא יודעים שהם כאלה, לא אומרים על עצמם שהם מעוררי השראה. שכוחם מתבטא במצבי מבחן וקושי. האם זכור לך מקרה שהיית צריכה להתמודד עם מצב מבחן בחיים וכוח מנהיגותך התגלה?

ד"ר חנין וסאל: אספר סיפור אישי, זה לא קשור דווקא לעבודה במערכת החינוך, ושם היתה הצלחה גדולה וגיליתי את היכולת שלי להוביל שינוי. איבדתי את אמי בגיל ההתבגרות, שהיא תקופה של שינויים. באותה תקופה אמא נפטרה ואבא התחתן. אני מאוד בעד, לא מתנגדת, אך נשארתי לבד.

זה גיל שאו שממשיכים לימודים ומתגברים על כל הכשלונות והקשיים, ונשארתי לבד ללמוד ולעבוד כדי לממן את עצמי. שם גיליתי כמה כוחות יש לי, כמה הצלחתי לשמור על עצמי, כמה הצלחתי להיות מודל לחיקוי לאחיי, וכמה היתה לי השפעה על המשפחה, ועל החברים בתיכון שראו בי דוגמה למופת, איך הצלחתי להגבר על כל הקשיים ועבדתי ולמדתי לבד וסיימתי בהישגים גבוהים מאוד.

שם למדתי על עצמי, וזה היה המבחן הכי קשה שעמדתי בו והצלחתי להתגבר עליו.

שרונה מרכוס: את מתארת את ההשפעה בכך שהיית דוגמה לאחרים. זה הפך אותך עם הזמן לא רק מוכיחה לעצמך אלא מוכיחה גם לאחרים, ומעוררת השראה לאחרים.

עדי, מנהיגים מעוררי השראה הם בלתי נלאים, תמיד חושבים על הדבר הבא. ואנו יודעים שאתה כל הזמן בדבר הבא. מה הדבר הבא שאתה הוגה, ואת מי תרצה להדביק בחלומך?

עדי פורגאנג: אני עסוק כבר במשך חודשיים במיזם שלי ברשתות, וחייב להגיד שאני לא מצליח בו. אני מנסה לשלב מורים ערבים בבתי ספר יהודים, ממש משקיע בזה אנרגיה, כאילו זה מובן מאליו אבל מאוד לא, ואנו מובילים מהלך מאוד מורכב. אנו צריכים להשקיע בחברה ולהוביל אותה קדימה, לעשות שיתופי פעולה מסוג זה שלא קורים מספיק היום בין מורים למנהלים.

שם אני נמצא. אנו עובדים על כך מאוד קשה. אולי עוד שנה נדבר ונספר לכם על הצלחה מסחררת בנושא.

ד"ר דליה עמנואל: הבוקר דיברנו על כך.

עדי פורגאנג: אין ספק שהחברה הישראלית תזכה, אם נצליח לעשות שיתופי פעולה. יש משהו מאוד נקודתי ובראשיתי כזה היום.

שרונה מרכוס: מעניין מה שאתה אומר. אתה וחנין פה, ולא תיאמתם ביניכם. אני רוצה לשאול את חנין אותה שאלה. על מה את חולמת.

ד"ר חנין וסאל: אגיד, היעד הבא שלי הוא החברה הערבית. אני לא הולכת לתאר חברה מימי הביניים. אני נמצאת כאן, היום הרבה נשים ערביות שפרצו גבולות, הגיעו לכלכלה, פוליטיקה, מנהלות, אך עדיין מדברים על חברה מסורתית, היררכית מבחינת גיל ומין. ואני חושבת שהיעד שלי הבא הוא להשפיע בתוך החברה, להוביל שינוי במגזר.

אני רוצה להדביק את בני הנוער. הם מחוללי השינוי. השינוי הוא עולמם, הטכנולוגיה וכל השינויים מסביב, זה משהו שמתחבר אליהם, ואני חושבת שהם יהיו סוכני השינוי שיובילו את השינוי יחד איתי.

שרונה מרכוס: תודה רבה לכם, שוחחנו על מעגל ההשפעה הרחב ומעגל ההשפעה בקהילה ובמערכת החינוך. עתה נעמיק בהבנת כוחה של מנהיגות בחיי היום יום, ונכיר את מעגל ההשפעה הבין אישי. נכיר מעגל השפעה בין מורה חונכת לחניכה.

מודל החונכות במשרד החינוך מבוסס על הקשר בין מורה הוראה מתחיל למורה בשנתו הראשונה. המטרה להעניק למורה בשנתו הראשונה תמיכה מקצועית. שנת החינוך הראשונה מהווה אתגרים רבי. הלם החינוך. החונך משתף פעולה עם החניך בדילמות שהוא מתמודד איתן בשנת ההוראה הראשונה שלו. המחקר מוכיח שמורים שזכו לחניכה מקצועית נשארו במקצוע זמן רב יותר מאלו שלא זכו לחניכה, והפכו למורים אפקטיביים יותר.

נכיר מורה חונכת וחניכה, ביכולת ההשפעה ההדדית זו על זו. רימה מתמחה והחונכת שלה. רימה היא מורה לחינוך מיוחד, היא אדם עיוור. אזמין אותך, רימה, אלינו לשיח. ולאמה, החונכת, היא לא יכלה להגיע. כי אנו בתקופת קורונה. אך היא הקליטה את עצמה ותספר כמה מילים על התהליך שחוו יחד.

רימה אנו מזמינים אותך לכאן.

רימה מסארווה: ערב טוב לכולם, אני שמחה שעכשיו אני איתכם בשעה זו בזמן זה.

למדתי תואר ראשון בחינוך מיוחד במכללה האקדמית בית ברל, ותואר שני באוניברסיטת בר אילן. התחלתי לעשות את שנת הסטאז' שלי בבי"ס אלחנן לחינוך מיוחד. נתנו לי אפשרות לסטאז' כשהייתי סטודנטית להכשרה מעשית. אמרה לי המנהלת שהם שמחים ורוצים אותי לעשות סטאז' אצלם בביה"ס.

אמרתי למה לא, אני אוהבת חוויות, רוצה לעשות משהו מיוחד, אז אמרתי שאני בטח רוצה בתחילת דרכי כמו כל מתמחה חדש, היו לי הרבה שאלות, האם אצליח להתמודד עם התלמידים במוגבלות שלי בראייה, האם אוכל להבין את עולמם האישי ולהבין את צרכיהם המיוחדים. תמיד הייתי עם שאלות כי מטרתי היתה להיות משפיעה, והיו לי הרבה אנרגיות לתת לתלמידים מהניסיון שלי, להיות משפיעה.

לאמה היתה החונכת שלי, היא אמרה לי שאנו יכולות ביחד להתמודד עם הכל, ואת תצליחי, ובסופו של דבר נצליח. אמרתי לעצמי, זה טוב, יש מישהו שמשוכנע שאני יכולה להצליח עם תלמידים מיוחדים, עם לקויות, אפילו אוטיזם. החונכת אמרה לי שאנו יכולות להתמודד יחד, ונתמודד.

בתחילה היו לי באמת הרבה קשיים. בהנגשה, מבוססת על תמונות וסמלים. הייתי כל הזמן שואלת את עצמי האם באמת אצליח. עשינו בביה"ס הנגשה טובה לי וגם לתלמידים. אני תמיד כותבת בברייל על התמונות, אם יש משהו מיוחד לכתוב. אני גם מלמדת בביה"ס סיפורים בפסיכותרפיה. הייתי כותבת את הסיפורים על התלמידים, והיינו עושים הנגשה בביה"ס לסיפורים, מבחינת תמונות וסמלים.

אמרתי לעצמי, הצלחתי. התלמידים משתפים פעולה וחלקם עוזרים לי. הולכים איתי לכיתה ושואלים אם אני צריכה משהו. התלמידים צריכים שיובילו אותם ויגידו להם שהם יכולים לעשות מה שאני צריכה. הייתי אומרת להם בבקשה תתנו לי את הדף, משהו שהם ירגישו שהם באמת יכולים. נתתי את הביטחון הזה לתלמידים, והרווחתי את הביטחון העצמי שלהם והכל.

אבל לא רק זה מבחינת התלמידים. נכון שהם תמיד שיתפו פעולה, ותמיד חשבתי איך אני יכולה לעשות להם טוב. אבל בוודאי שהיו לי קשיים. איך ללכת למשל לחדר המורים. בתחילה היה לי קשה ללכת בחדר המורים ולשבת איתם בתא אחד. זה היה קשה בשבילי, אני לא מכירה אותם, הרגשתי שלא אצליח בכלל.

החונכת אמרה לי שאני יכולה, נצליח ביחד. אמרתי לה שאני לא יכולה, טוב לי לשבת בחדר שלה, אני לא צריכה עוד אנשים, טוב לי כך. אחרי פגישה עם המדריכה, ד"ר ספיר, סיכמנו יחד אני והחונכת וד"ר ספיר שאכנס לחדר המורים, נתנו לי רצון וביטחון להיכנס, והיום אני נכנסת לחדר המורים ואין לי בעיה. היום אני הולכת לחדר המורים בעצמי, בניידות העצמית שלי. יש מורה מקומית שמלמדת אותי את הדרך, איך להתנייד בין הכסאות ודברים כאלה.

והצלחתי בזה. אין לי בעיה להיכנס לחדר המורים, ולהגיד שלום, ולדבר עם מישהו. ולא רק זה. בחדר היועצת היה כלב טיפולי. הייתי כל הזמן פוחדת מהכלב הזה, אני עוורת, לא רואה בכלל, ומפחדת מהכלב, לא יודעת איך להתנהל איתו. תמיד אמרתי אני לא יכולה, לא יכולה להיות עם כלב בחדר אחד, זה לא יקרה.

אבל החונכת שלי אמרה לי תמיד שאנחנו ביחד נצליח. המשפט הזה תמיד נתן לי הרבה רצון. היום אני גם עם הכלב, חברה שלו, לא פוחדת ממנו בכלל. אם הוא יושב בחדר, אני אומר לו (קוראים לו בל) - בל, אני באה. כי אני יכולה לייצר ביטחון, למרות הפחדים. ואת זה אני נותנת לתלמידים. כי עם הפחד שלי מהכלב, אני קיבלתי ביטחון. אז גם לתלמידים שלי אני נותנת את הביטחון.

אני מצליחה, אני עם קשיים ומצליחים. וגם התלמידים שלי עם לקויות מצליחים. נכון שיש להם צרכים מיוחדים אבל הם בטח מצליחים. את זה נתתי לעצמי, שאני רוצה לעשות לאחרים ביטחון עצמי, עזרה, הבנת העולם האישי שלהם, איך הם רוצים להתנהג. ועם ההבנה הזו בסופו של דבר הצלחתי.

אמרתי לעצמי החזון שלי להיות מורה כ"כ מקצועית, להבין את הצרכים של האחרים. קודם כל כדי להיות מורה אני צריכה להבין את הצרכים של מישהו מולי. אני לא יכולה ללמד בכיתה, להתחיל ללמד חומר חדש, בלי לדעת את המצב של התלמיד, הצרכים שלו באופן אישי ולא כללי.

זה החזון שלי להיות מורה מקצועית. לא רק זאת, לפני שבועיים אמרתי לשרונה שבסופו של דבר נכנסתי להיות רכזת נגישות במוסד מסוים, האם היא יכולה לעזור לי. בוודאי שהיא שמחה לעזור לי, ובשנת ההתמחות הזו למדתי על עצמי שהתחום המיוחד הוא התחום

שמתאים לי, להיות רכזת נגישות לכל התחומים השונים, לא רק אוכלוסיית העיוורים, אלא לכל האוכלוסיות, לא משנה מה סוג האוכלוסיה.

אני רוצה להיות רכזת נגישות לכל הצרכים השונים, כי אני מאמינה שפה אני יכולה להיות משפיעה ולהעניק את הצרכים לאחרים.

ד"ר דליה עמנואל: אי אפשר היה לעמוד, היא ריגשה את כולנו.

שרונה מרכוס: כעת נשמע את החונכת, לאמה. תודה רבה רימה.

לאמה: אני יועצת בבי"ס אלחנן. אני מתנצלת שאני לא יכולה להיות אתכם בשידור ישיר, הייתי רוצה, אך לא יכולה מסיבות בריאותיות.

אנו פה כדי לדבר על החונכות שלי ושל רימה, על התהליך שעברנו יחד, על ההשפעה שלנו אחת על השנייה. לא רק שרימה נכנסה לתחום של החינוך המיוחד, ועכשיו היא מורה לכל דבר, אלא גם השפיעה עלי כאשת מקצוע בהרבה מובנים.

לפני כן אדגיש שחונכות דיאלית, חונכות שיתופית והדדית, היא התשובה והדבר הנכון בעיני עבור מורים מתחילים. כך שניתן לנטרל את ההירארכיה של חונך ונחנך, ויותר לכוון את זה לשיח של עמיתים, יותר צוות, יותר לגבש לשיח של מטרות עם מחשבה עמוקה. לא רק לתוכן הלימודי ולא רק לדברים העיוניים יותר. אלא להתחבר יותר לרגש, למקום שלי בתוך ביה"ס, בתוך הצוות, מול המנהל, ואפילו בתוכן הלימודי, איפה אני שם.

זה מה שניסו אני ורימה לעשות לאורך השנה. לרימה יש אתגר, לקות ראייה שמונעת ממנה לראות במאה אחוז. אני חייבת לציין שרימה מרגשת אותי כל פעם שאני צופה בה בשיעורים, כל פעם מחדש. איך היא שולטת בהפרעת התנהגות, איך היא זוכרת את קולות התלמידים, איך היא יכולה להתחבר לתלמידים בנקודות הכי בלתי צפויים, זה ממלא אותי תקווה והשראה.

אז אנו פה כדי לדבר על התהליך שלי ושלה. קודם כל יש השפעה ישירה, איך אני תופסת אנשים עם מוגבלות, מה הרגישות, כמה אני מודעת ורגישה, וכמה אני יכולה למצות את הזכויות. זה תהליך. והתחלנו בכך שאני אומרת לה, בואי, רימה. משל המעלית - רימה, בואי, ניכנס למעלית. נכנסנו למעלית והיא תפסה לי את היד כ"כ חזק ואמרה שיש רעידה כזו כשעולים במעלית, רטט כזה. והבנתי שאני משם, שאני עוד לא שם, במודעות, ברגישות, וצריכה לעבוד על עצמי.

וכמה יפות וטובות המילים שאנו מדברים, אבל בשעת המעשה, האקט עצמו, אנו צריכים להיות יותר עם הבהובים לפה ולשם. רימה אמרה לי שיש רעד במעלית, משהו שגורם לה לפחד, וזו פעם ראשונה שאני שמה לב לעוצמתו, אני מקבלת את זה כרעד קל, אבל יש לזה הדהוד כזה עם עוצמות אחרות אצל רימה.

והבנתי שזה רק המשל, כמו משל המערה של אפלטון. שמשם אני צריכה לחדד אצלי כל מיני רגישויות בחדר מורים, בישיבות צוות שקשורות לעבודה של רימה. אני צריכה שם לבחוש יותר לעומק, שלי ושלה. של להבין כל מיני דברים שבשבילי הם יומיומיים וזורמים ואצלה פחות. למרות שחשבתי שאני כן יודעת ויש לי את זה, אך עם החווייה וההתנסות הבנתי שאני נדרשת ליותר. וזה היה פתח להתנסות אדירה.

ההשפעה על הצוות ועלי, כשהתחלנו לחפש הנגשות כפולות עבור רימה ועבור התלמידים. ברייל שאנו תמיד עובדים איתו, ועכשיו נכנס ברייל גם לישיבות צוות, לישיבות שסוגרות

תהליך, מתחילות ומסיימות תהליך. זה היה מורכב. הנוכחות של רימה בצוות היתה מקסימה. עצם נוכחותה בכיתה הקפיצה משהו בתלמידים.

ראינו את התלמידים אחרת. וגם עצם ההליכה שלה לחדר המורים ולכיתות, עצם ההווייה שלה בכיתה גרמה לנו להתגאות כאנשי צוות, כאנשי חינוך, שאנו כולנו מובילים פה משהו עצום וגדול, שמסתכם ברימה אבל משהו עצום וגדול שהוא התנסות שלנו לביה"ס.

שרונה מרכוס: יש המשך, אך לא נמשיך כרגע. תודה רבה. ההתנסות הזו שעבור ביה"ס עצמו השפעה מאוד גדולה, ולא רק על רימה, אלא השפעה דיאדית.

לקראת סיום, היכולת לחולל שינוי פנימי ולהאיר החוצה - כזהו לוטפי קשקוש. הוא סיים את הלימודים השנה, וכיום הוא מחנך משלים בבי"ס ברמת אפעל. הוא ישתפנו במעגל ההשפעה העמוק שקורה יום יום בין מורה לתלמידיו.

לוטפי קשקוש: תודה רבה שרונה, ערב טוב לכולם. פשוט אני שמח מאוד וגם מתרגש להיות חלק מהמפגש המשמעותי הזה. כמו שאמרה שרונה, אני לוטפי קשקוש, בן 35, מחנך משלים בבי"ס ברמת אפעל. אציג עכשיו את המצגת.

ד"ר דליה עמנואל: דרך הפרויקט הבי"ל, אנו מדגימים דרך הדגם הדיאדי דגמי חניכה מגוונים ורבים, כדי לתת ספקטרום רחב של אופני תקשורת לנתמך. זה כדי להרחיב את הפרספקטיבה.

לוטפי קשקוש: אתחיל כעת את ההצגה שלי. קודם כל אני מתחיל בכך שאני גבר מורה בתוך ארגון מאוד נשי, וזה לא סוד בימינו אלה, שהמערכת עצמה היא עכשיו מלאה בנשים יותר מגברים. מורה מהחברה הערבית שמלמד בבי"ס ברמת גן, אתם יכולים עכשיו להבין ולדעת איפה אני מלמד, באיזו חברה. מורה בחינוך המיוחד לתלמידים עם אוטיזם בגיל ההתבגרות. אני מחנך משלים בכיתה גיל ההתבגרות, בגילאים 13 ו-14, גיל ההתבגרות, ואני רואה את זה בעצמי בכיתה איך הם מתנהגים.

הם מסוגלים לעשות כל מיני דברים, במיוחד בגיל הזה. ואני גם מחנך משלים למחנכת מובילה שהיא מהחברה היהודית החרדית. המחנכת המובילה שלי בכיתה היא חרדית, והשאלה פשוט רציתי להתחיל בה, אך מההתרגשות שלי אשאל אותה עכשיו - איך נראתה השנה הראשונה של ההתמחות שלי.

אני מניח שיש לכם מחשבות רבות איך נראית השנה הראשונה כסטאז'ר של מורה משלים עם מחנכת חרדית. אז השנה הראשונה שלי בכרזה שעשיתי היא סיר. אולי נדהמתם מהדימוי המפתיע הזה, של מורה גבר. וזה מחולק לשניים - סיר בישול וסיר לחץ. פה אתם יכולים לראות בדיוק מה עברתי בשנה הראשונה שלי כסטאז'ר, מהחוויות שחוויתי בביה"ס.

כעת אספר לכם על אירוע משמעותי וחשוב בשבילי כמחנך משלים בכיתה. אראה לכם עכשיו תמונה, כעת אתם יכולים לדעת איפה צולמה תמונה זו. תלמיד אצלי בכיתה, בן 13, זה בבית הכנסת. מסיבות שונות המחנכת לא יכלה לבוא לטקס, אז אני הלכתי במקומה, כמובן להיות עם התלמיד שלי בבר מצווה שלו. הלכתי לשם, ובאמת, זה סיפור שיש לו גם השפעה, במיוחד כשנכנסתי לבית הכנסת. אגב, זו פעם ראשונה שאני נכנס לבית כנסת ורואה את הטקס, הבר מצווה, והמנהג עצמו.

כשנכנסתי לבית הכנסת, איך שהתלמיד ראה אותי, הוא עזב הכל ואת המשפחה שלו, ורץ אלי, לוטפי לוטפי, ובא לחבק אותי. התרגשתי חבל על הזמן.

גם בבית שלו, כשהתלמיד הולך לבקר את סבא וסבתא, תמיד היה אומר לוטפי קשקוש. זה שם חדש בשבילו, ותמיד היה חוזר על כך. אז הסבתא ניגשה אלי, ואמרה סוף סוף רואים אותך, הוא תמיד מדבר על לוטפי. אמרתי כן, אני המורה שלו. היא אמרה: תודה רבה שבאת.

כמובן בסוף הטקס היתה לי מילה כמחנך של התלמיד. יש לציין שהייתי הערבי היחידי בטקס זה. כל הנוכחים היו יהודים. ויש לכך גם משמעות. איך שסיימתי את דבריי, הורי התלמיד ניגשו אלי וחיבקו אותי, העריכו את הגעתי. הם אמרו לי שריגשתי אותם וכל הכבוד שבאתי. וגם שלחו לי הודעה בלילה.

ואני צריך להגיד שהטקס הזה מייצג את ההשפעה ההדדית הטובה. שני אנשים נפגשים, תלמיד ומורה, ויש קשר טוב ביניהם. בעצם אין חסמים תרבותיים. אין. תלמיד שלי, אני המורה שלו, זו חובתי ללוות את התלמיד ולהיות איתו בחוויות הכי משמעותיות שהוא עובר בחיים.

אני מסתכל עכשיו על סיר הבישול שלי, בכך ששנת הסטאז ליוותה אותי בהרבה מחשבות והתרגשות אדירה - איך ייצא התבשיל שלי, האם יהיה טעים, האם כולם יאהבו אותו או שחלק לא יתחברו אליו. יצאתי עם המשפט החשוב, שלאחר שנה אני גאה בסיר ובמה שבישלת, עם כל מה שיש בו וגם עם מה שאין. תודה רבה.

שרונה מרכוס: לוטפי, תודה רבה, כל כך מרגש לראות אותך. כל כך מרגש ומשמעותי. תודה לך, לוטפי.

אנו לקראת סיום. אני רוצה להזמין אתכם לקראת סיום, באתר פורשים כנף נעלה את ההקלטה. אבל הכי חשוב הוא התערוכה הווירטואלית, בה תוכלו לראות סיפורי מסע נוספים כמו של לוטפי. אזמין אתכם כדי לשבר את העין, וגם ג'קי מוזמן להיפרד מהחברים ולספר.

אתם נכנסים לתערוכה ויכולים להתהלך בה כשאתם מסיירים בה. זו הדרך. כשאתם לוחצים על כרזה, אתם מקבלים את שם היוצרת ואת ההסבר שלה על הכרזה. תערוכה וירטואלית יפהפיה, אתם מוזמנים.

ד"ר ג'קי זבולון: גם אם זה היה נמשך עוד שעתיים, אפילו שאני מותש ממחלת הקורונה, הייתי עדיין בשיא ההקשבה. אני עדיין מתרגש ממה שהיה פה, מהבוגרים שלנו, אחד אחד. אנו צריכים להיות מאוד גאים במכללת בית ברל.

את התודות אגיד בסוף, אך לך שרונה אני חייב תודה גדולה על מה שעשית כאן בחודשים האחרונים. לכל מי שעזר. להנהלה, יחידת התכנון, פרופ' עלי וואטד ועוד אנשי סגל נוספים.

ממה שראיתי היום, הוא שהמפתח להצלחה אינו רק החינוך אלא השילוב של הון חברתי ומוסדות חינוך ביחד. אין ספק שמעורבות חברתית מצטרפת לכך, ומידן הזכיר זאת.

יש לנו הרבה מה לעשות. דווקא מערב כזה אנו יכולים להבין שיש לעשות לא מעט, ויש לנו הזדמנות להמשיך עוד שנה. לבית ברל יש גם רעיונות וגם פוטנציאל ואפשר להגיע רחוק. עם שיתופי פעולה ורצון טוב נוכל להגיע להישגים ולמנף את זה, שנוכל להראות את זה לא רק בבית בבית ברל, אלא ברמה הארצית.

היום אנו בכאוס בעולם החינוך בנושא שכר ומורים, ואנו יכולים להראות במבחן התוצאה מה אפשר לעשות. תראו מה הבוגרים שלנו עשו. זה לא מובן מאליו. ואת זה אנו יכולים לקחת בשתי ידיים ולפרסם ספיד אאוט, ולהיות גאים כל אחד - איש צוות, סטודנט, בוגר. תודה לכל למי שנמצא היום אתנו. אני מודה לכם.

שרונה מרכוס: לילה טוב, חג שמח לחברים מהחברה הערבית.

ד"ר דליה עמנואל: תודה ללוצקי, לחנין, לעדי, לדוד, לעידן, לכל הצוות שניצח פה ועשה לנו ערב נפלא. תודה לרכזים, מלי ליבוביץ, ד"ר אורית דהן, אביבית נחום, דינה קבלינסקי, שרה הורוביץ, עדי היימן שדה. כל הצוות של המתמחים והחונכים שלנו והמורים החדשים שלנו. תודה שהייתם אתנו היום, המשיכו לסייר לתערוכה.

שרונה מרכוס: יש קישור לתערוכה כבר עכשיו. לילה טוב, חג שמח לכולם.